

Arrest

nr. 145 247 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X (ook: X)
2. X (ook: X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 maart 2005 België binnen en dient op 15 maart 2005 onder een *alias* een asielaanvraag in. Verzoekers zijn op dat ogenblik twaalf en vijftien jaar oud.

Op 10 april 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij aan verzoekers' moeder de vluchtelingenstatus geweigerd wordt.

Op 27 juni 2007 dient verzoekers' moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 6 mei 2008 wordt aan verzoekers' moeder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 18 563 van 7 november 2008 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 14 april 2009 dient verzoekers' moeder een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij dient hierop verschillende aanvullingen in, waaruit de werkelijke identiteit en nationaliteit van verzoekers en hun moeder blijkt.

Op 23 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 maart 2012 wordt aan verzoekers' moeder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoekers staan eveneens vermeld op dit bevel.

Bij arrest van de Raad nr. 95 357 van 18 januari 2013 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 20 december 2013 dienen verzoekers, inmiddels meerderjarig geworden, in eigen naam een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2013 werd ingediend door

A., H.A. geboren te (...) Nationaliteit: Irak Volgens paspoort: A., H. Geboren te (...) Nationaliteit: Armenië

*A., S.A. Geboren te (...) Nationaliteit: Irak Volgens paspoort: A., S Geboren te (...) Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, wordt verwezen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkenen een duurzame lokale verankering ontwikkeld zouden hebben in België; dat zij regelmatig school liepen in België (zie schrijven Athénée Royal "Serge Creuz", attestations scolaire, certificat de fréquentation); dat zij diploma's behaalden in België; dat zij vloeiend Frans spreken en schrijven; dat zij zich volledig geïntegreerd hebben in de Belgische maatschappij; dat zij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd hebben; kunnen niet als

buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen zouden als minderjarigen op 15 maart 2005 in het gezelschap van hun moeder aangekomen zijn in België. Hun moeder diende diezelfde dag nog een asielaanvraag in, daar betrokkenen minderjarig waren volgden zij de procedure van hun moeder. De moeder van betrokkenen gebruikte hierbij valse identiteiten voor haar zowel als voor haar kinderen, bovendien gaf ze een verkeerde nationaliteit op. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10 april 2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie. Er werd echter de voorkeur aan gegeven geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en betrokkenen verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk 2 jaar 26 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat zij zich op zestienjarige leeftijd niet geregistreerd hebben bij de Armeense autoriteiten in verband met hun dienstplicht en dat zij bij hun terugkeer zwaar bestraft zullen worden als dienstweigeraar. Betrokkenen zouden gewetensbezwaarden zijn, zij wensen geen wapens te dragen en willen niet ingezet worden in militaire operaties of oorlogsgebieden zoals Nagorno-Karabach. De raadsheer citeert ter ondersteuning uit de Armeense wetgeving en haalt een aantal passages aan uit artikels in verband met alternatieve dienstplicht. Meester L. stelt vervolgens dat betrokkenen geen gebruik kunnen maken van deze nieuwe mogelijkheid van alternatieve burgerdienst (die nog niet bestond toen zij 16 jaar oud waren) omdat zij zich niet binnen de wettelijke termijnen bij de militaire autoriteiten geregistreerd hebben, hun aanvraag voor alternatieve burgerdienst laattijdig is en niet meer zal worden ingewilligd. Zelfs indien zij in de mogelijkheid zouden zijn om in Armenië een aanvraag voor alternatieve burgerdienst in te dienen, dan nog is er geen enkele zekerheid dat zij deze alternatieve burgerdienst zouden kunnen vervullen omdat er over de beoordelingscriteria voor dergelijke aanvraag niets vast zou staan en willekeur en afwijzing reëel is zoals blijkt uit de artikels waarnaar verwezen wordt. De advocaat stelt dat betrokkenen volgens de geciteerde Armeense wettelijke bepalingen als dienstweigeraars kwalificeren en bestraft zullen worden met een geldboete en een celstraf. De Belgische overheid kan niet verwachten dat betrokkenen terug zouden keren en hun morele principes daarbij zouden moeten ontkennen door alsnog hun militaire dienstplicht uit te oefenen of om voormelde straffen te ondergaan. Het bestaan van de dienstplicht in Armenië kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. In principe zijn alle mannen tussen 18 en 27 jaar verplicht om hun militaire dienstplicht te vervullen in Armenië. Betrokkenen worden niet persoonlijk gevisieerd wanneer zij verplicht worden hun dienstplicht te vervullen. Zij tonen niet aan dat zij omwille van hun ras, religie, nationaliteit, hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees hebben voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering. Er wordt evenmin aangetoond dat zij tot dienstweigering hebben besloten omdat zij gegronde vrees hebben in een conflict te worden ingezet tegen hun eigen volk of familie, noch dat zij gekomen zijn tot dienstweigering of desertie omdat zij niet betrokken wensen te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Zij stellen gewetensbezwaarden te zijn maar tonen niet aan wat precies hun motieven zijn om te weigeren hun dienstplicht te vervullen. Zoals de advocaat zelf ook al aangeeft, bestaat een alternatieve dienstplicht in Armenië. De bewering als zouden betrokkenen geen beroep kunnen doen op deze alternatieve dienstplicht, is niet gebaseerd op harde bewijzen. Uit niks blijkt dat zij contact opgenomen zouden hebben met het Ministerie van Defensie te Armenië om na te gaan hoe omgegaan wordt met Armeniërs die in het buitenland verbleven en daarom niet tijdig geregistreerd werden op de oproeplijst. Dienstweigeraars die zich vrijwillig melden bij de militaire autoriteiten zouden mogelijkerwijze niet met een strafrechtelijke vervolging worden geconfronteerd. Betrokkenen lijken ook niet geïnformeerd te hebben of zij specifiek een beroep kunnen doen op de alternatieve dienstplicht. Dat zij hier geen beroep op zouden kunnen doen, is een loutere veronderstelling die geïllustreerd wordt met een aantal artikels die niet op betrokkenen persoonlijk gebaseerd zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018).

Betrokkenen zouden een gezin vormen met de heer H. K. A. (R.R.: xxx) die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de relatie die betrokkenen zouden

hebben met de heer H. van dergelijke aard zou zijn dat een terugkeer naar het thuisland een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zou inhouden. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen zouden geen enkele affiniteit hebben met Armenië daar zij Armenië in 1993 als peuters verlieten, eerst naar Georgië en later naar België. Dit feit is enkel te wijten aan de houding van de ouders van betrokkenen en kan niet afgewenteld worden op de Belgische staat. Er werden meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend aan de moeder van betrokkenen en zelfs aan betrokkenen persoonlijk werd al een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Bovendien geldt voor iedere vreemdeling die (tijdelijk) terug dient te keren naar het herkomstland dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen en dat zij zich opnieuw moeten aanpassen. (...).”

Op 10 december 2014 worden ten opzichte van verzoekers tevens bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen worden aangevochten in de zaken met rolnummers 167 156 en 167 157.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van het principe patere legem quam ipse fecisti; Verwerende partij besloot tot de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: (...)

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen moet verwerende partij in een eerste tijd een beoordeling maken over de ontvankelijkheid van de aanvraag en indien de aanvraag ontvankelijk wordt bevonden in een tweede tijd een beoordeling ten gronde maken.

Verwerende partij noemt de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen van 28 juli 2014 onontvankelijk maar beoordeelt niettemin deze aanvraag ten gronde waardoor zij impliciet maar zeker aangeeft dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van deze regularisatieaanvraag om humanitaire redenen is voldaan.

Concreet zegt verwerende partij dat verzoekende partijen:

(1) “niet persoonlijk gevisieerd worden wanneer zij verplicht worden hun dienstplicht te vervullen” omdat zij niet aantonen dat zij omwille van hun ras, religie, nationaliteit of lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging een gegronde vrees hebben voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering”;

(2) niet aantonen dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd dat een recht op familie- en gezinsleven garandeert geschonden is; en

(3) geen affiniteit met hun land van herkomst dat zij als peuters verlieten hebben door de schuld van de ouder.

Deze argumenten zijn ten gronde beoordelingen van de regularisatieaanvraag van verzoekende partij en geven impliciet maar zeker aan dat aan de buitengewone omstandigheid als ontvankelijkheidsvoorwaarde is voldaan.

Bovendien is de boordeling die verwerende partij maakt dat verzoekende partijen hun visum en verblijfsdocumenten via de normale weg kunnen aanvragen fout en onredelijk.

In de regularisatieaanvraag werd gedocumenteerd dat de Armeense ambassade in België aan verzoekende partijen de nodige documenten weigert omdat zij niet aan de militaire dienstplicht hebben voldaan.

Om de nodige papieren te kunnen bekomen om het verblijf te kunnen aanvragen moeten verzoekende partij daarom de militaire dienstplicht vervullen tegen hun gewetensbezwaar in en/of een straf uitzitten omdat zij niet aan de wettelijke bepalingen betreffende de dienstplicht hebben voldaan.

Uit gewetensbezwaar en omdat verzoekende partijen geen medemensen willen doden of beschieten kunnen zij daarom niet naar Armenië terugkeren ten einde de nodige documenten die bij de visumaanvraag voor een verblijf in België moeten worden ingediend te kunnen bekomen.

Verzoekende partijen verkeren daarom in een patstelling die zij bij overmacht niet kunnen doorbreken.

Wat de gewone procedure onmogelijk maakt is per definitie buitengewoon.

Bovendien hebben zij geen enkele affiniteit met Armenië waar zij geen onmiddellijke aanspraak op werk kunnen maken of terugvallen op een sociaal netwerk aangezien zij en hun moeder in België verblijft samen met hun natuurlijke vader H. Zij kunnen zich daarom niet beroeien om de "normale procedure" voor het aanvragen van verblijfsdocumenten mogelijk te maken.

Redenen waarom deze buitengewone omstandigheid tevens een gegronde reden uitmaakt om de regularisatieaanvraag in te dienen.

De Raad van State stelt in haar vaste rechtspraak dat de gegronde redenen ook als buitengewone omstandigheden kunnen gelden en omgekeerd en dat wanneer de aangehaalde redenen voor de regularisatieaanvraag als gegronde worden weerhouden dat wil zeggen dat ook aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de buitengewone omstandigheid is voldaan.

In het verzoekschrift zoals hierboven geciteerd worden de gedocumenteerde redenen aangehaald waarom de terugkeer tot mishandeling die de minimum level of sererity overschreid in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 leidt. Deze dienen hier als integraal herhaald te worden beschouwd.

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Door het verblijf te weigeren staat verzoekende partij bloot aan refoulement.

De positieve verplichtingen (geformuleerd als verboden van mishandeling en refoulement) die verdragsrechtelijk op de schouders van verwerende partij rusten zijn absoluut en verwerende partij kan er niet van afwijken.

Omdat verwerende partij tekort komt in haar positieve verplichting tot onderzoek om na te gaan of de bestreden beslissing bij uitvoering niet leidt tot mishandeling terwijl verzoekende partij het reële risico op ernstige schade bij verplichte terugkeer met aantoonbaar schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Het volstaat niet dat verwerende partij zegt dat uit niets blijkt dat verzoekende partij contact met het Ministerie van Defensie hebben genomen om te beslissing dat haar bestreden beslissing voormelde internationale bepalingen niet schendt.

Verzoekende partij hebben aangetoond dat zij omwille van gewetensbezwaar (reden waarom een asielaanvraag (bedoeld wordt: regularisatieaanvraag) werd ingediend) en gedocumenteerd aan de hand van de toepasselijke wetgeving die de Armeense nationale overheden verbindt en verplicht na te leven dat zij zullen gestraft worden wat zoals aangetoond tot mishandeling leidt. Zij hebben het bestaan van hun reële risico op mishandeling en de ernst ervan aangetoond waarmee zij aan hun bewijslast voldoen. Het is nu aan verwerende partij om aan te tonen dat haar bestreden de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waarvan zij onder geen beding mag afwijken (absoluut karakter) niet schendt.

Artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie correspondeert met het voormelde artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (M. Kjaerum, "Commentary by the EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights. Article 4. Prohibition of torture and inhuman or degrading treatment or punishment", p. 78).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 123.726 van 1 oktober 2003; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010). Verwerende partij heeft de feiten niet onderzocht en a fortiori kan er geen sprake zijn van een correcte feitenvinding.

Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Schending van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om voorgaande redenen zijn de motieven van de bestreden beslissing kennelijk niet deugdelijk en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Deze kennelijke onzorgvuldigheid beoordeling waarmee blijkt dat verwerende partij haar internationaalrechtelijke positieve verplichtingen (zie verder) niet naleeft noopt uw Raad om zonder verder uitstel de bestreden beslissing vernietigen.

In het kader van onderhavig beroep kan uw Raad als annulatierechter niet overgaan tot een eigen onderzoek van de feiten (R.v.V. nr. 42.254 van 23 april 2010; R.v.V. nr. 38.711 van 15 februari 2010; R.v.V. nr. 38.048 van 1 februari 2010; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, p. 54; Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, p. 49) en dringt de nietigverklaring zich onverwijld op.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter d.i. uw Raad is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing “mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). “Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd”; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219.” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Dit wordt andermaal bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie van 17 februari 2009 dat in paragraaf 42 zegt dat “bij de toepassing van het nationale recht, ongeacht of het daarbij gaat om bepalingen die dateren van eerdere of latere datum dan de richtlijn, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 249, derde alinea, EG te voldoen” (H.v.J., Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-456/07 van 17

februari 2009, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Marleasing*, nr. C-106/89 van 13 november 1990, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Commune de Mesquer*, nr. C-188/07 van 24 juni 2008, <http://curia.europe.eu>). Wat ook in het verzoekschrift werd aangegeven. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het eerste middel

In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 3 EVRM ;
- artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* ;

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing de aanvraag weliswaar onontvankelijk verklaart, doch deze aanvraag toch ten gronde behandelt.

Verder zou de beoordeling als zou de verzoekende partij haar visum en verblijfsdocumenten via de gewone weg kunnen aanvragen, fout en onredelijk zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot

verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In de bestreden beslissing wordt zeer uitvoerig ingegaan op de argumenten m.b.t. het vervullen van de dienstplicht in Armenië (zie vetjes hierboven).

De verzoekende partij gaat niet in op deze concrete motieven, doch zij beperkt zich tot de bewering dat zij bloot staat aan "refoulement" en dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM alsook van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Echter, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het risico loopt op een ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Terwijl de verzoekende partij de artikelen artikel 3 EVRM alsook van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, niet heeft ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Door het louter aanvoeren van rapporten in het verzoekschrift zonder in concreto enig begin van bewijs van haar individuele omstandigheden bij te brengen, wordt door verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond. Zij brengt geen precieze feitelijke elementen aan die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

Ook de voorgehouden schending van de artikelen 4 en 19 van het handvest grondrechten EU kan niet worden aangenomen.

Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen" en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 105 888 van 25 juni 2013)

Voormelde repliek geldt dus evenzeer voor wat de aangevoerde schending van artikel 4 betreft.

Terwijl verweerder tevens vaststelt dat verzoekende partij niet dieper ingaat op de voorgehouden schending van artikel 19 van het Handvest, hetgeen op zich al tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel leidt.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij alleszins geen schending aannemelijk maakt van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt "niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen worden onderworpen".

Verzoekende partij maakt dan ook geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

De verwerende partij wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. De verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Tot slot wenst verweerder te antwoorden op de vermeende schending van het principe “patere legem quam ipsi fecisti”.

Nu duidelijk is geworden dat de verzoekende partij in haar middel de door de overheid uitgevaardigde regels over hoe en volgens welke criteria de regularisatieaanvraag, dan wel de aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden behandeld, verkeerdelijk interpreteert, kan niet worden volgehouden dat het principe “patere legem quam ipsi fecisti” werd geschonden.

Er blijkt dat verweerder ook tegenover de verzoekende partij de algemene regels toepast, zoals verweerder die zelf heeft uitgevaardigd. Er kan dus geen sprake zijn van een “individuele beslissing” waarbij verwerende partij “afwijkt” van de algemene regels.

Daarenboven is het principe “patere legem quam ipsi fecisti” slechts een rechtsspreuk en geen algemeen rechtsbeginsel terwijl het Hof van Cassatie beslist heeft dat de miskennis van een rechtsspreuk alleen dan aanleiding geeft tot cassatie als daardoor een wets- of verordeningsbepaling wordt geschonden (Cass. 25 februari 1991, Arr. Cass. 1990-91, 690; Bull. 1991, 614).

Naar analogie met deze rechtspraak zou derhalve een wetsbepaling moeten geschonden zijn door verweerder opdat de Raad van State tot nietigverklaring zou kunnen besluiten, quod non in casu.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 20 december 2013 haalden verzoekers volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoekers volgden als minderjarigen hun moeder die haar echtgenoot in Georgië ging vervoegen, van daaruit zijn zij naar België gevlucht;
- verzoekers' moeder gebruikte op aanraden van de smokkelaar een alias om haar asielaanvraag in te dienen, later maakte zij haar juiste identiteit bekend, evenals die van haar kinderen (verzoekers);
- de asielaanvraag van de moeder werd geweigerd, verzoekers volgden als minderjarigen haar lot;
- de moeder diende op 27 juni 2007 een regularisatieaanvraag in, deze werd op 10 april 2008 onontvankelijk verklaard wegens het niet voorleggen van identiteitsdocumenten;
- de moeder diende op 14 april 2009 een nieuwe regularisatieaanvraag in, deze werd op 23 maart 2012 onontvankelijk verklaard omdat ze onder een pseudoniem was ingediend en omdat de paspoorten pas na de aanvraag werden ingediend;
- verzoekers, meerderjarig geworden, kunnen geen identiteitsdocument voorleggen omdat zij zich op zestienjarige leeftijd niet hebben geregistreerd voor dienstplicht bij de Armeense autoriteiten. Dit heeft ook als gevolg dat zij bij hun terugkeer als dienstweigeraar zwaar zullen worden bestraft;
- verzoekers zijn gewetensbezwaarden: zij wensen geen wapens te dragen en willen niet ingezet worden in militaire operaties of oorlogsgebieden zoals Nagorno-Karabach;
- om reden van hun gewetensbezwaren zijn zij in de morele en materiële onmogelijkheid om op de normale wijze een verblijfsvergunning aan te vragen, dit vormt een buitengewone omstandigheid;
- zij voegen een kopie van hun oude paspoorten toe;
- in deze omstandigheden konden verzoekers voor hun binnenkomst in België of tijdens hun verblijf, geen verblijfsdocumenten aanvragen om in België te kunnen verblijven.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.3. Verzoekers voeren aan dat hun aanvraag ten gronde werd beoordeeld (omdat wordt ingegaan op de dienstplicht, op artikel 8 van het EVRM en het feit dat ze geen affiniteit hebben met hun land van herkomst) terwijl het een ontvankelijkheidsbeslissing betreft. Zij leiden hieruit af dat de verwerende partij hun aanvraag impliciet als ontvankelijk heeft beschouwd.

Uit de aanvraag van verzoekers, zoals hierboven samengevat weergegeven, blijkt dat zij wel degelijk melding hebben gemaakt van de problemen inzake hun dienstplicht en hun vrees bij een terugkeer naar Armenië in het kader van de ontvankelijkheid van hun aanvraag, zodat niet kan worden aangenomen dat de gemachtigde bij het behandelen van dit argument een uitspraak zou hebben gedaan over de gegrondheid van de aanvraag. Nu verzoekers zelf dit element hebben aangevoerd in het kader van de ontvankelijkheid van hun aanvraag, kon en moest de gemachtigde hierop ingaan in de huidige bestreden beslissing.

Waar in de bestreden beslissing tevens vermeld wordt dat de relatie die verzoekers hebben met de heer H. niet van dergelijke aard is dat een terugkeer naar het thuisland een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden en dat het feit dat verzoekers geen affiniteit hebben met hun land van herkomst te wijten is aan de houding van hun ouders, dient te worden opgemerkt dat deze elementen die verzoekers inderdaad hebben aangevoerd in het kader van de gegrondheid van hun aanvraag, inderdaad eerder betrekking lijken te hebben op de ontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk de reden waarom zij de aanvraag in België wensen in te dienen. Het feit dat zij hier een gezinsleven zouden hebben en het feit dat zij van hun land van oorsprong vervreemd zouden zijn, lijkt eerder betrekking te hebben op de redenen waarom zij de aanvraag niet in Armenië wensen in te dienen. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, en lijkt het zelfs zorgvuldig van het bestuur, om deze elementen te behandelen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Alleszins, zoals hierna zal blijken, slagen verzoekers er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de elementen die zij zelf wel uitdrukkelijk vermeld hebben in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding, zodat deze motieven de bestreden beslissing kunnen schragen en reeds volstaan.

Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de aanvraag van verzoekers "impliciet" ontvankelijk zou zijn verklaard. De motieven die betrekking hebben op de ontvankelijkheid van de aanvraag volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

3.3.4. Verzoekers menen dat de beoordeling dat zij hun visum en verblijfsdocumenten via de normale weg kunnen aanvragen fout en onredelijk is: in de aanvraag werd immers verduidelijkt dat de Armeense ambassade in België aan verzoekers de nodige documenten weigert omdat zij niet aan de dienstplicht hebben voldaan. Verzoekers menen dat zij dit niet kunnen omdat zij dan aan hun dienstplicht zullen moeten voldoen terwijl zij dienstweigeraars zijn.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat zij zich op zestienjarige leeftijd niet geregistreerd hebben bij de Armeense autoriteiten in verband met hun dienstplicht en dat zij bij hun terugkeer zwaar bestraft zullen worden als dienstweigeraar. Betrokkenen zouden gewetensbezwaarden zijn, zij wensen geen wapens te dragen en willen niet ingezet worden in militaire operaties of oorlogsgebieden zoals Nagorno-Karabach. (...)

Het bestaan van de dienstplicht in Armenië kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. In principe zijn alle mannen tussen 18 en 27 jaar verplicht om hun militaire dienstplicht te vervullen in Armenië. Betrokkenen worden niet persoonlijk geviseerd wanneer zij verplicht worden hun dienstplicht te vervullen. Zij tonen niet aan dat zij omwille van hun ras, religie, nationaliteit, hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees hebben voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering. Er wordt evenmin aangetoond dat zij tot dienstweigering hebben besloten omdat zij gegronde vrees hebben in een conflict te worden ingezet tegen hun eigen volk of familie, noch dat zij gekomen zijn tot dienstweigering of desertie omdat zij niet betrokken wensen te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Zij stellen gewetensbezwaarden te zijn maar tonen niet aan wat precies hun motieven zijn om te weigeren hun dienstplicht te vervullen. Zoals de advocaat zelf ook al aangeeft, bestaat een alternatieve dienstplicht in Armenië. De bewering als zouden betrokkenen geen beroep kunnen doen op deze alternatieve dienstplicht, is niet gebaseerd op harde bewijzen. Uit niks blijkt dat zij contact opgenomen zouden hebben met het Ministerie van Defensie te Armenië om na te gaan hoe omgegaan wordt met Armeniërs die in het buitenland verbleven en daarom niet tijdig geregistreerd werden op de oproeplijst. Dienstweigeraars die zich vrijwillig melden bij de militaire autoriteiten zouden mogelijkerwijze niet met een strafrechtelijke vervolging worden geconfronteerd. Betrokkenen lijken ook niet geïnformeerd te hebben of zij specifiek een beroep kunnen doen op de alternatieve dienstplicht. Dat zij hier geen beroep op zouden kunnen doen, is een loutere veronderstelling die geïllustreerd wordt met een aantal artikels die niet op betrokkenen persoonlijk gebaseerd zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018).”

In het middel herhalen verzoekers kort wat zij reeds hadden aangevoerd in hun aanvraag, stellen dat de beoordeling in de bestreden beslissing fout en onredelijk is en stellen dat zij in een patstelling verkeren die zij bij overmacht niet kunnen doorbreken. Verzoekers gaan in het geheel niet in op het motief van de bestreden beslissing. Met deze argumentatie tonen verzoekers in het geheel niet aan dat de motieven van de gemachtigde in dit verband kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Verzoekers voeren aan dat zij geen enkele affiniteit hebben met Armenië waar zij geen werk zullen hebben en niet kunnen terugvallen op een sociaal netwerk, hun moeder en vader verblijven in België. Verzoekers menen dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State dat redenen ten gronde ook als buitengewone omstandigheden kunnen gelden en *vice versa*.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkenen zouden een gezin vormen met de heer H. K. A. (R.R.: xxx) die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de relatie die betrokkenen zouden hebben met de heer H. van dergelijke aard zou zijn dat een terugkeer naar het thuisland een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zou inhouden. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen zouden geen enkele affiniteit hebben met Armenië daar zij Armenië in 1993 als peuters verlieten, eerst naar Georgië en later naar België. Dit feit is enkel te wijten aan de houding van de

ouders van betrokkenen en kan niet afgewenteld worden op de Belgische staat. Er werden meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend aan de moeder van betrokkenen en zelfs aan betrokkenen persoonlijk werd al een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Bovendien geldt voor iedere vreemdeling die (tijdelijk) terug dient te keren naar het herkomstland dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen en dat zij zich opnieuw moeten aanpassen.”

Door louter te stellen dat deze elementen volgens hen wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, zonder ook maar op enige wijze deze motieven van de bestreden beslissing te betwisten of te pogen te weerleggen, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Bovendien wordt erop gewezen dat verzoekers deze elementen zelf niet hebben vermeld als buitengewone omstandigheden in hun aanvraag. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en stellen dat redenen ten gronde ook als buitengewone omstandigheden kunnen gelden en *vice versa*, wordt er vooreerst op gewezen, zoals reeds in punt 3.3.3. van dit arrest werd gesteld, dat het feit dat zij hier een gezinsleven zouden hebben en het feit dat zij van hun land van oorsprong vervreemd zouden zijn, eerder betrekking lijkt te hebben op de redenen waarom zij de aanvraag niet in Armenië wensen in te dienen, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt van de verwerende partij, en het zelfs zorgvuldig lijkt van het bestuur, om deze elementen te behandelen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, ongeacht in welk onderdeel van de aanvraag verzoekers deze elementen hadden aangevoerd. Vervolgens wordt erop gewezen dat een inhoudelijk onderscheid tussen de elementen inzake ontvankelijkheid van de aanvraag (die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden waarom men de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen) en inzake de gegrondheid van de aanvraag (of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot verblijf) noodzakelijk is, gelet op de bewoordingen van artikel 9bis, zoals hierboven weergegeven. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ook hier slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3.6. Verzoekers verwijzen naar hun aanvraag, waarin zij stelden dat een terugkeer zou leiden tot een mishandeling die het minimum level of security overschrijdt en dat hierdoor artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zijn (hierna: het Handvest). Bovendien staan verzoekers, door de weigering van verblijf, bloot aan refoulement. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De verwerende partij schiet tekort in haar verplichting tot onderzoek om na te gaan of de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uitvoering niet leidt tot mishandeling terwijl verzoekers het reële risico op ernstige schade bij terugkeer aantonen. Zij menen dat het niet volstaat dat nergens uit blijkt dat zij geen contact hebben opgenomen met het ministerie van defensie. Verzoekers hebben aangetoond wat hen te wachten staat bij een terugkeer naar Armenië. Omdat geen onderzoek werd gevoerd, is de zorgvuldigheidsplicht eveneens geschonden. De verwerende partij moet haar verdragsrechtelijke verplichtingen naleven en heeft dit niet gedaan, waardoor artikel 19 van het Handvest geschonden is. Verzoekers wijzen erop dat de nationale rechter ambtshalve strijdige nationale bepalingen buiten beschouwing dient te laten.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing leidt niet tot een verwijdering van het grondgebied. Verder wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat zij zich op zestienjarige leeftijd niet geregistreerd hebben bij de Armeense autoriteiten in verband met hun dienstplicht en dat zij bij hun terugkeer zwaar bestraft zullen worden als dienstweigeraar. Betrokkenen zouden gewetensbezwaarden zijn, zij wensen geen wapens te dragen en willen niet ingezet worden in militaire operaties of oorlogsgebieden zoals Nagorno-Karabach. De raadsheer citeert ter ondersteuning uit de Armeense wetgeving en haalt een aantal passages aan uit artikels in verband met alternatieve dienstplicht. Meester L. stelt vervolgens dat

betrokkenen geen gebruik kunnen maken van deze nieuwe mogelijkheid van alternatieve burgerdienst (die nog niet bestond toen zij 16 jaar oud waren) omdat zij zich niet binnen de wettelijke termijnen bij de militaire autoriteiten geregistreerd hebben, hun aanvraag voor alternatieve burgerdienst laatsttijdig is en niet meer zal worden ingewilligd. Zelfs indien zij in de mogelijkheid zouden zijn om in Armenië een aanvraag voor alternatieve burgerdienst in te dienen, dan nog is er geen enkele zekerheid dat zij deze alternatieve burgerdienst zouden kunnen vervullen omdat er over de beoordelingscriteria voor dergelijke aanvraag niets vast zou staan en willekeur en afwijzing reëel is zoals blijkt uit de artikels waarnaar verwezen wordt. De advocaat stelt dat betrokkenen volgens de geciteerde Armeense wettelijke bepalingen als dienstweigeraars kwalificeren en bestraft zullen worden met een geldboete en een celstraf. De Belgische overheid kan niet verwachten dat betrokkenen terug zouden keren en hun morele principes daarbij zouden moeten ontkennen door alsnog hun militaire dienstplicht uit te oefenen of om voormelde straffen te ondergaan. Het bestaan van de dienstplicht in Armenië kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. In principe zijn alle mannen tussen 18 en 27 jaar verplicht om hun militaire dienstplicht te vervullen in Armenië. Betrokkenen worden niet persoonlijk geïnviseerd wanneer zij verplicht worden hun dienstplicht te vervullen. Zij tonen niet aan dat zij omwille van hun ras, religie, nationaliteit, hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees hebben voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering. Er wordt evenmin aangetoond dat zij tot dienstweigering hebben besloten omdat zij gegronde vrees hebben in een conflict te worden ingezet tegen hun eigen volk of familie, noch dat zij gekomen zijn tot dienstweigering of desertie omdat zij niet betrokken wensen te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Zij stellen gewetensbezwaarden te zijn maar tonen niet aan wat precies hun motieven zijn om te weigeren hun dienstplicht te vervullen. Zoals de advocaat zelf ook al aangeeft, bestaat een alternatieve dienstplicht in Armenië. De bewering als zouden betrokkenen geen beroep kunnen doen op deze alternatieve dienstplicht, is niet gebaseerd op harde bewijzen. Uit niks blijkt dat zij contact opgenomen zouden hebben met het Ministerie van Defensie te Armenië om na te gaan hoe omgegaan wordt met Armeniërs die in het buitenland verbleven en daarom niet tijdig geregistreerd werden op de oproeplijst. Dienstweigeraars die zich vrijwillig melden bij de militaire autoriteiten zouden mogelijkerwijze niet met een strafrechtelijke vervolging worden geconfronteerd. Betrokkenen lijken ook niet geïnformeerd te hebben of zij specifiek een beroep kunnen doen op de alternatieve dienstplicht. Dat zij hier geen beroep op zouden kunnen doen, is een loutere veronderstelling die geïllustreerd wordt met een aantal artikels die niet op betrokkenen persoonlijk gebaseerd zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018)."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing moet gesteund worden op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er dient op te worden gewezen dat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de aanvrager zelf alle elementen moet aanbrengen die hij nuttig acht. Verzoekers kunnen niet met goed gevolg stellen dat het de verwerende partij is die alles uit eigen beweging moet onderzoeken. Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de aanvraag van verzoekers, en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekers hebben aangevoerd en hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest, wordt erop gewezen dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari

2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat zij bij een terugkeer naar Armenië gestraft zullen worden wat tot mishandeling leidt en dat er een risico is voor refoulement.

In dit verband kan alleen maar vastgesteld worden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat een schending van de aangevoerde verdragsbepalingen niet is aangetoond.

3.3.7. Verzoekers voeren de schending van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" aan, maar zetten in het middel niet uiteen op welke wijze zij dit beginsel geschonden achten. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET